

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry., Ranska/
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France
tel.04 66 83 19 57

(OP553902-213402)

<http://myoldbear.free.fr> ; <http://museopaivakirja.blogspot.com/>
<http://dollhousedreams.free.fr>

Hei,

Lézan, juhannuksen aaton aattona 2012

Lauantaina tulee pari viikkoa siitä, kun tulin kotiin Ranskaan Suomen matkaltani. Tällä kertaa lensin Ryanairilla Nîmesistä Brysselin kautta Turkuun ja sieltä Brysselin kautta Carcassonneen, josta junalla Nîmesiin. Uusia lentoreittejä tulee koko ajan ja se helpottaa matkustamista. Lisäksi samalla voi pysähdellä matkan varrella varsinkin Ryanairin yhdensuuntaisia lentoja ostettaessa.

Olin vain 7 päivää Suomessa, yhden kokonaisen päivän Brysselissä ja puoli päivää Carcassonnassa. Tämän reisin aikana nähtiin Brysselin Lelumuseo, Carcassonnen « satulinnat » ja Koulumuseo sekä vielä lähtöpäivänä Turun linna. Kerron kaikesta enemmän museopaivakirjassani internetissä.

Kokoelmaan tuli Suomesta kirpparilta koulutaulu tervanpoltosta vuodelta 1912, betonista valettu vanhanaikainen takkauunihella nukketaloa varten, venäläinen kansallispukunukke ja miniatyyrikehys. Viime aikoina olen taas uudestaan alkanut harrastaa noita kirppareita, koska yllätyksekseni olen tehnyt löytöjä.

2,5kg painava takkauunihella pakkausmuoviin kätkeytyneenä sai turvatarkastajat ymmälleen ensin Turun lentokentällä ja sitten Brysselissä. Mutta kun selitin heille, että siinä on takkahella nukketaloani varten, pääsin läpi ongelmatta. Suomessa ei sanottu minulle mitään, Brysselissä tarkastajamies nauroi ja lisäsi, että se on varmaan hänelle tarkoitettu. Samassa tilanteessa Suomi pysyi hyvin asiallisena, Belgiassa tuli mukaan vähän huumoria. Sitä tarvitaan, kun Ryanairilla matkustetaan isoin kantamuksin, juuri ja juuri se sallittu 10kg mukanaan. Meillä oli tuuria, kun oltiin jo koneeseen menossa ja lopussa vielä tutkittiin lentolaukkuja. Kamerat niissä painoivat liikaa, uuden säännön mukaan ne myös pitää mahtua laukkuun. Onneksi ei ollut enää punnitusta viime tipassa, koska silloin arabinainen vei tarkastajien kaiken huomion. Huokaistiin helpotuksesta kun ankara « pollaritarkastus » oli ohi. Se on jännitystä täynnä. Ei koskaan ennen matkustaessani ole sellaisia « salakuljetus » kokemuksia ollut, vasta tällä halpalentoyhtiöllä kulkiessani.

Sitten heti valmistelemaan museota, koska 14. kesäkuuta oli 40 hengen ryhmäkäynti. Se oli yksi ulkomaalaisia varten perustettu yhdistys Avec, joka auttaa sopeutumaan vieraaseen maahan. Siinä oli mukana useita eri kansalaisuuksia, eniten kyllä hunnullisia arabinaisia. Muut kansalaisuudet olivat kiinnostuneita vähän kaikesta museossa, mutta nuo arabit ihmettelivät vanhoja lasten- tai nukkenvaunujani. Heillä kun on suuria lapsiperheitä. Ranskalainen tulkkasi heille aina välillä, kun kerroin kokoelmastani. Kiva, kun oli kirjavaa seurakuntaa museossa. Jotenkin tuli esille nainen eri kulttuureissa. Olisi ollut mielenkiintoista keskustella enemmän, mutta heidän aikataulunsa oli tiukka. Nämä Montpellier-kaupunkilaiset jatkoivat matkaansa vielä Anduzen turistijunaan.

Sitten siirrytään tästä kesäkuusta ajassa taaksepäin tämän vuoden alkupuoleen. Se oli hiljainen museossa. Siksi piti markkinoida aina vaan enemmän ja enemmän joka paikassa joka tavalla: museoesitteillä, käytiin niitä viemässä yli miljoona vuosituristin Pont du Gardin alueella (noin tunnin ajomatka), Myoldbear-, ja Dollhousedreams-nettisivuja referoiden eli niitä lisäten eri turistikylteille netissä, museokylttejä parantamalla, niitä lisäämällä tien viereen tai muualle. Paikallisen turistivetonaulan eli Bambupuistoon vievälle tielle (9km päässä) tein uuden ison museokyltin entisen pienen tilalle. Viimeksi maalasin pienen kyltin kylämme isoimmalle parkkipaikalle, jossa ei ollut mitään tienviittaa tänne. Jo vuoden alussa museoesitteitä tilattiin 1000kpl, jotka kuluivat äkkiä, sitten vielä 500kpl... Niitä on ennen säästellen käytetty, pitää olla vaan « tuhlaavampi » niiden suhteen. Hyvin nekin tuovat tänne ihmisiä. Suomen matkallani jätettiin niitä myös Carcassonnen turistitoimistoon paluumatkalla. Minä jaan museomainoksia kuin toiset

käyntikortteja. Kaikkia mainostuskeinoja tarvitaan, vaikka nykyään internetti on tullut yhdeksi tärkeimmäksi. Sen ansiosta isot ryhmät ovat tulleet museoon.

Maaliskuussa olin nukkenalletapahtumassa Salon de Provencessa, kuten olen ollut ennenkin keväällä. Tulin sieltä kotiin Moritz Gottschalkin valmistaman Deauville-tyyppinen sinikattoinen nukketalo mukana. Deauville on rikas kylpyläkaupunki Normandiassa, jossa on kauniita taloja. Niitä tämä kuuluisa saksalainen nukketalovalmistaja on tehnyt toinen toistaan kauniimpia. Ainakin yksi sellainen merkki täytyy olla kokoelmassa. Brysselin Lelumuseossa niitä oli useita. Muutenkin on hyvä olla myös ranskalaistyyppinen nukketalo museossa, vaikka se olisikin valmistettu muualla. Ranskalaiset museokävijät ovat silloin tyytyväisiä.

Pääsiäisenä museoelämä alkoi vilkastua. Ensin kylämme koululaisryhmä tuli visiitille. Siitä lähtien on käynyt ihmisiä aika usein viikonloppujen aukioloaikoina. Ja niin finanssipuoli on parantunut yhdistyksessämme.

Tuloja on ollut tammikuusta tähän asti: 752,50€ ja menoja: 738,17€. Tuloista 642,50€ on sisäänpääsyituloja ja 110€ jäsenmaksuja. Loppuosa jäsenmaksuista tulee heinä-, elokuussa. Tulot ovat enemmän kuin tuplanneet viime vuodesta. Ei meillä koskaan ennen ole näin hyviä tuloksia ollut alkuvuonna. Toisaalta jos tulot kasvavat, niin myös menot. Menoja ei ole yhtään vaikea kasvattaa. Ei voittoa tuottavassa yhdistyksessä tulot ja menot menevät tasan. Kaikki käytetään yhdistyksen hyväksi.

Meitä on nyt 15 jäsentä yhdistyksessä. Keväällä tuli yksi uusi jäsen. Riitta Granroth Marseillesta. Tervetuloa mukaan!

Nyt piti hankkia uusi kosteudenpoistaja museoon, koska vanha meni rikki, eikä sitä kannata enää korjata. Sellaisia nykyään ne koneet ovat, melkein kertakäyttöisiä, jotta kulutettaisiin vaan paljon tässä kulutusyhteiskunnassamme. Kun ostin sen 3 vuotta sitten, se maksoi 85 euroa, nyt halvimmat maksavat 100 euroa. Kosteudenpoistaja on parantanut kellarimuseon ilmaa huomattavasti ulko-oveen tehdyn ylä- ja alailmastoinnin lisäksi, vaikka sähkölasku on samalla noussut. Sen käyttö piti rajata viiteen tuntiin yötunteina, jolloin se kuluttaa vähemmän.

Ranskassa koulut kestävät kesäkuun loppuun. Koululomat rytmittävät kaikkien lomia. Joten turistikauden suursesonki ajoittuu heinäkuusta elokuun loppuun. Tänä vuonna me avataan museo jo 1.päivästä alkaen joka päivä eikä vasta 14.päivästä alkaen kuten ennen ja myös aamupäivällä. Naapurin emäntä seuraa vastapäätä olevasta ikkunastaan kaikkea, eläkeläisenä hän on melkein aina kotona. Hän sanoi, että aamullakin oli ollut ihmisiä museon oven takana viime kesänä, kun se oli kiinni. Siinä samalla se on myös naapurivalvontaa, museo ei ole ainakaan yksinäisellä paikalla, jos ajatellaan murtoja. Toisaalta Dixoulla museovartijana eli enkelinä on tärkeä tehtävä. Unohtamatta sen uskollista seurapitoa museovieraille ja isäntävälle. Täpötäynnä oleva nukkenallemuseo ammottaisi tyhjiyttään ilman tätä iloista hännänheiluttajaa. Hauva on löytänyt paikkansa.

Ulko-oven vieressä nukketalomainos peittää nyt lopultakin ruman sähkömittarin. Sekin oli pitkän ajan hanke ja kesti monta kuukautta ennenkuin saatiin toteutettua. Kiitos Sébastienin, joka sai tämän idean julkisivun parantamiseksi jo vuosia sitten. Hän käski minun piirtää siihen nukketalo, mutta se ei ollutkaan mikään helppo tehtävä.... Ideoiminen on helpompaa kuin idean toteuttaminen. Siinä meidän paikallinen ranskalainen museoystävä, joka on ollut avussa alusta asti. Paljon on hänen ansiotaan museon puhetorvena, että Anduzen turistitoimistosta on myös tullut hyvä yhteistyökumppani. He lähettävät tänne kävijöitä « suoraan tai kiertotietä ». Lisäksi he ovat myötämielisiä, sain viedä sinne yhden vanhoista nukketaloista museomainokseksi. Se näkyi paremmin kuin pelkkä paperilehtinen. Tuuli on nyt ollut meille myötäinen.

Viime vuonna ostin joskus huhtikuussa englantilaisen 1920-luvun Handicrafts house nukketalon. Se

oli niin huonokuntoinen sisältäpäin, että minun piti pitää se kiinni koko viime kesäsesongin. Vaikka kylläkin alkuperäiset tapetit olivat ihan hyvät ja koristeellinen julkisivu. Pikkuhiljaa syksystä alkaen aloin sitä kunnostaa ja kalustaa. Nyt vuoden päästä kaikki neljä huonetta eteisineen on jo kalustettu ja melkein valmista, vaikka sitä täydentää vielä voi. - Siinä on aika lentänyt, kun olen sen parissa touhunnut. Sisustus on mukaansatempaavaa, oli sitten kyseessä nukketalo tai oma koti. Ilo on ollut nyt myöhemmin avata nukketalon « julkisivuovet » ja näyttää kaikille, mitä tämä aarre kätkee sisälleen. Museokävijöiden parissa siitä on tullut yksi suosituimpia, vaikka vain kierrätystalo se on alkuaan. Olen tehnyt kuvagallerian sen eri vaiheista flickr.com sivuille:
<http://www.flickr.com/photos/100souvenirs/sets/72157627537460651/> - Pala palalta kaikki rakentuu, kuin palapelissä. Aikaa tarvitaan. Tässä tapauksessa vuoden verran. Mutta usein ei parane laskea vuosia...

Syyskuun Euroopan kulttuuripäivät viikonloppuun on jo kirjoittauduttu Anduzen turistitoimistoon, että päästään yhteiseen mainokseen mukaan. Silloin ollaan auki koko päivän.

Yksi asia, mikä tulee aina uudestaan esille, miten löytää isommat tilat paremmalta turistipaikalta museolle. Siinä meidän kompakysymys. Kärsivällisyyttä, kärsivällisyyttä, sitä me tarvitaan elämässä. Kaikki tulee ajallaan. Jossain on talo, joka odottaa nukkenallemuseota...

Mitä uutta horisontissa? - Jatketaan kuten ennenkin. Ei mitään uutta erikoista suunnitteilla. Sen mukaan mennään eteenpäin kun « ovet aukeavat tai sulkeutuvat».

Nyt on kauan odotettu kesä edessä, nautitaan joka hetkestä! Lopuksi vähän Tenavien elämänfilosofiaa: « Celebrate the little things! » « Iloitaan pienistä asioista! ».

CELEBRATE

Hyvää kesää kaikille!
Toivoo Ulla-Maija Suonpää
Puheenjohtaja/Nukkenallemuseo ry.